

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobce: **Z. Y. S.**, narozený X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
t. č. bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 00 Praha 3

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 29. 5. 2023, č. j. CPR-15576-3/ČJ-2023-930310-V248,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 30. 3. 2023, č. j. KRPS-84602-25/ČJ-2023-010022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců za území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky od okamžiku vycestování a doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.
2. Žalovaná na základě žalobcova odvolání v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že se žalobci ukládá správní

vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanovuje na 20 měsíců. Ve zbývající části žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 8. 6. 2023, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nepřiměřenosti, neboť jej považuje za celkově nevyvážené. Poukazuje na to, že v jeho případě existuje množství individuálních okolností, jimiž se odlišuje od obvyklého standardu nelegálně pracujícího cizince. Především se dopustil nelegální práce v rozsahu zcela epizodním a vedle listinných podkladů „nedůkazního charakteru“ (úředních záznamů a fotografií z místa kontroly) byla jediným usvědčujícím důkazem žalobcova vlastní výpověď, během níž se doznal k výkonu neoprávněné práce, k čemuž uvedl, že si nebyl vědom povinnosti předchozího úspěšného vyřízení jím podané pobytové žádosti. Žalobci též polehčuje dosavadní řádný život a snaha o legalizaci pobytu. Uložení správního vyhoštění vnímá v situaci, kdy vzorně spolupracoval s policií a kdy svou výpověď poskytl relevantní podklad pro vedení řízení se zaměstnavatelem, jako nepřiměřeně tvrdé. Napadené rozhodnutí proto odporuje § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce má za to, že by měl být řešen pouze pro povinnost opustit území České republiky. Namítá také absenci zjištění skutečného stavu věci stran práce a pobytu, resp. práv vyplývajících z postavení žalobce na území Polské republiky.
4. Žalovaná se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby ji soud zamítl. Napadené rozhodnutí podle ní bylo vydáno v souladu s právními předpisy i se spisovým materiálem a bylo řádně odůvodněno. Odkazuje na napadené rozhodnutí, v němž se s žalobcovou argumentací již vypořádala. Od uložení správního rozhodnutí nebylo možné upustit ani nebylo namístě uložit mírnější opatření. Délka správního vyhoštění byla stanovena v rámci zákonného rozpětí a v souladu se správní praxí. Skutkový stav věci byl též náležitě zjištěn.

Podstatný obsah správního spisu

5. Ze správního spisu plyne, že policejní hlídka dne 29. 3. 2023 provedla kontrolu na staveništi v obci Dolní Břežany, kde se nacházeli čtyři cizinci, kteří prováděli práce na lešení spočívající v realizaci nové fasády domu a kteří na sobě měli znečištěné pracovní oblečení. Mezi kontrolovanými cizinci byl také žalobce, jenž společně s cestovním dokladem předložil potvrzení o tom, že dne 9. 3. 2023 požádal v Polsku o povolení k přechodnému pobytu. Jinak cizinci, včetně žalobce, neměli ve svých cestovních dokladech vylepena žádná platná víza, která by je opravňovala k práci na území České republiky ani na místě nepředložili rozhodnutí Úřadu práce České republiky o povolení k zaměstnání či živnostenský list.
6. Dne 29. 3. 2023 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Téhož dne žalobce v rámci výslechu uvedl, že je státním občanem Uzbekistánu, jeho zdravotní stav je dobrý, netrpí žádnou nemocí, nebere léky a nepožívá návykové látky. V Uzbekistánu vlastní rodinný dům, je ženatý a má dva syny ve věku 22 a 24 let. Starší syn s manželkou žijí v Uzbekistánu, mladší syn je v České republice. Místo žalobcova pobytu v Uzbekistánu je bezpečné, neprobíhá tam válka a žalobci tam nic nehrozí. Do České republiky přijel, aby si zde vydělal peníze, neboť má v Uzbekistánu velký dluh. Do České republiky přicestoval letecky dne 31. 7. 2021, kde se od té doby zdržoval i zde pracoval. Na otázku, zda zjišťoval podmínky, za kterých v České republice může pobývat a pracovat, žalobce odpověděl

kladně. Svého protiprávního jednání spojeného s neoprávněným pobytem si byl vědom. Na dotaz, proč v době platnosti svého pobytového oprávnění (tj. do 25. 12. 2021) nevycestoval, odpověděl, že mu v tom bránil jeho velký dluh v Uzbekistánu. Dále vypověděl, že dne 9. 3. 2023 v Polsku podal žádost o tzv. polskou kartu k práci a k pobytu, která by měla platit tři roky. V České republice, kde žádnou další žádost o pobytové oprávnění nepodal, by však chtěl zůstat ještě alespoň tři měsíce, aby si vydělal peníze. Dále sdělil, že z Polska se zpět do České republiky vrátil dne 15. 3. 2023. V Polsku nechtěl setrvat do doby rozhodnutí o jeho žádosti, neboť měl v Česku ještě nějaké brigády. Potřebné prostředky k pobytu v České republice si žalobce dle svých slov obstarává prací a přebytečné prostředky posílá rodině do Uzbekistánu. Na stavbě, kde byl kontrolován policejní hlídkou, pracoval druhý den. Rozhodnutím úřadu práce ani živnostenským listem dle svých slov nedisponoval, práci získal přes kamaráda. Dříve pracoval na různých místech v okolí Prahy. Konkrétní pracovní úkoly na stavbě, kde byl žalobce kontrolován, dostával od parťáka (Ukrajince). Peníze měl dostat po provedení práce v hotovosti, pracovní oděv i nářadí byly jeho. Svého protiprávního jednání spojeného s výkonem pracovní činnosti bez povolení k výkonu zaměstnání si byl vědom. Žalobce dále uvedl, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ani s občanem Evropské unie v České republice nesdílí domácnost, na území České republiky ani v okolních státech není žádná osoba, která by na žalobci byla existenčně závislá a žalobce v České republice ani nemá žádné závazky, pohledávky, dluhy či společenské, kulturní nebo jiné obdobné vazby. Ve vycestování do Uzbekistánu mu aktuálně nebrání žádné objektivní důvody ani mu tam nehrozí trest smrti, nelidské nebo ponižující zacházení či hrozba vážné újmy. V případě vyhoštění by žalobci dle jeho názoru nehrozil ani zásah do soukromého nebo rodinného života, neboť rodinu má „doma“.

7. Součástí správního spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 29. 3. 2023, podle něhož je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné, jelikož nebyly shledány žádné překážky ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, které by vycestování znemožňovaly. Podle vlastní rešerše Ministerstva vnitra k Uzbekistánu s názvem *Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv* z března 2023 je země žalobcova původu členem Organizace spojených národů a přistoupila k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod, udělení trestu smrti není možné za žádný trestný čin, svoboda pohybu včetně zahraničního cestování je umožněna a v zemi aktuálně neprobíhá žádný ozbrojený konflikt.
8. Dle záznamu v cizineckém informačním systému měl žalobce povolen pobyt na území České republiky za účelem sezónního zaměstnání v období od 1. 7. 2021 do 25. 12. 2021. Dle vízového štítku, který byl nalepen do jeho cestovního pasu, žalobce přicestoval do České republiky dne 31. 7. 2021 a povolení k pobytu mu bylo uděleno s platností do 25. 12. 2021.
9. V rámci mezinárodní policejní spolupráce požádal správní orgán prvního stupně o sdělení informace, zda má žalobce povolen pobyt na území Polské republiky. Z poskytnutých informací ze dne 29. 3. 2023 vyplynulo, že žalobce v Polsku podal žádost o povolení k přechodnému pobytu, přičemž do uvedeného dne řízení o žádosti nebylo pravomocně ukončeno ani v něm nebylo vydáno vízum. Žalobce smí legálně pobývat na území Polské republiky, avšak je povinen zdržovat se pouze tam. V případě, že žalobce podmínku setrvání na území Polské republiky po dobu řízení poruší, vystaví se riziku, že řízení o jeho žádosti bude zastaveno a žádost zamítnuta.
10. Správní orgán prvního stupně vydal dne 30. 3. 2023 prvostupňové rozhodnutí. Důvod pro vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců spatřoval

v tom, že žalobce pobýval na území České republiky v období od 26. 12. 2021 do 29. 3. 2023 bez oprávnění k pobytu, neboť jemu vydané vízum platilo do 25. 12. 2021. Svého protiprávního jednání si přitom žalobce byl vědom. Jiné řízení, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky, neprobíhá. Správní orgán prvního stupně dále shledal i důvod pro vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Žalobce dle názoru správního orgánu prvního stupně vykonával pracovní činnost přinejmenším v obci Dolní Břežany na staveništi, přičemž k takové činnosti potřeboval povolení k zaměstnání, jímž nedisponoval. Žalobce práci prováděl bez pracovní smlouvy či obdobné dohody, bez živnostenského oprávnění a bez rozhodnutí úřadu práce. Nebyl přitom ani držitelem povolení k zaměstnání pro konkrétního zaměstnavatele, ačkoli to dle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, bylo předpokladem pro výkon zaměstnání žalobce coby cizince na území České republiky. Správní orgán prvního stupně se dále v prvostupňovém rozhodnutí zabýval znaky závislé práce, které měl v daném případě za splněné. Vyhoštění žalobce považoval ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců za přiměřený důsledek protiprávního jednání žalobce. Ten v České republice pobýval ode dne 31. 7. 2021 až do vydání prvostupňového rozhodnutí vyjma období od 9. 3. do 15. 3. 2023, kdy si vyřizoval pobytové oprávnění v Polsku. Žalobce je v produktivním věku, není mladistvý ani ve věku seniora. Jeho věk a zdravotní stav vycestování nebrání. V České republice ani v Evropské unii není žádná osoba, která by byla žalobci blízká nebo na něm existenčně závislá. Pobývá zde pouze žalobcův dospělý syn, který byl zajištěn společně se žalobcem. Není zde jinak žádná osoba, s níž by žalobce rozvíjel soukromý či rodinný život. Žalobce zde nemá ekonomické vazby a k návratu do země původu má, jak sám uvedl, dostatečné finanční prostředky. Žalobce ani nenavázal žádný významný kulturní, společenský či jiný vztah na území České republiky. Žalobce přitom dle správního orgánu prvního stupně nepochybně porušil platné právní předpisy, na což je za daných okolností namísto reagovat správním vyhoštěním. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území byla stanovena v délce dvou let v dolní polovině zákonného rozmezí. Přitom bylo zohledněno, že se žalobce nedopustil jiného porušení právních předpisů, s policií spolupracoval a nevyhýbal se zodpovědnosti za své protiprávní jednání.

11. Žalobce následně podal odvolání, ve kterém namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Uváděl, že mu byl vytýkán neoprávněný pobyt v období od 26. 12. 2021 do 29. 3. 2021, ačkoli žalobce naposledy vstoupil na území České republiky dne 15. 3. 2023. Dále namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, které spatřoval v neproověření stavu jeho žádosti podané v Polsku. Měl za to, že nebylo postaveno na jisto, zda nemůže legálně pobývat na území Polska nebo jiných států Evropské unie.
12. Žalovaná neshledala odvolací námitky důvodnými. Skutkový stav věci ohledně stanovení doby neoprávněného pobytu na území České republiky od 31. 7. 2021 dosud (vyjma období od 9. 3. do 15. 3. 2023) považovala za dostatečně zjištěný a odpovídající tvrzením samotného žalobce. Stav řízení o žádosti podané v Polsku měla žalovaná taktéž za dostatečně zjištěný. V Polsku žalobci nebylo vydáno povolení k pobytu a i kdyby se tak stalo, tak by takové povolení nemohlo zvrátit rozhodnutí o vyhoštění. Platí totiž, že u cizince, který je držitelem dlouhodobého víza nebo povolení k pobytu uděleného jiným členským státem schengenského prostoru, se proěřuje, zda v období posledních 180 dnů pobytu cizince na území ostatních členských států schengenského prostoru doba pobytu nepřekročí 90 dnů. Polskému povolení k pobytu by přitom předcházel neoprávněný pobyt na území České republiky, což by ani případné vydání povolení k pobytu nemohlo zhojit. Žalovaná

považovala prvostupňové rozhodnutí za správné, avšak částečně rozhodla ve prospěch žalobce, a to z důvodu neudělení výjezdního příkazu po uplynutí platnosti dlouhodobého víza. V tomto ohledu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 288/2017-22. Protože žalobci nebyl udělen výjezdní příkaz, korigovala žalovaná dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, ze dvou let na 20 měsíců.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, v desetidenní lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž byl vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
14. Soud o žalobě rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tímto procesním postupem výslovně souhlasila. Žalobce se k výzvě soudu podle druhé věty citovaného ustanovení nevyjádřil, a proto měl soud za to, že i jeho souhlas s rozhodnutím bez jednání byl dán.

Posouzení věci krajským soudem

15. Úvodem soud připomíná, že rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Obsah a kvalita žaloby proto předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publikovaný pod č. 2162/2011 Sb. NSS).
16. Žaloba podaná v této věci je velmi stručná a obecná. Správní rozhodnutí byla založena na dvou samostatných důvodech pro vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Dle prvního z uvedených ustanovení bylo možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince, který pobýval na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Podle druhého z uvedených ustanovení bylo možné takto rozhodnout až na 3 roky, byl-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání, provozoval-li na území dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval. Žalobce svými žalobními výtkami zpochybňuje pouze druhý z důvodů správního vyhoštění, proti prvnímu nijak (konkrétně) nebrojí. Již z toho je patrné, že i kdyby byla žalobní argumentace důvodná, nebyl by dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož první ze samostatných důvodů správního vyhoštění by obstál.
17. Ve vztahu ke správnímu vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců žalobce namítá, že se dopustil nelegální práce „*v rozsahu zcela epizodním*“, pročez je

podle něj napadené rozhodnutí nepřiměřené. S tímto tvrzením žalobce však soud nesouhlasí. Prvostupňové rozhodnutí bylo založeno na tom, že žalobce nelegálně pracoval přinejmenším po dobu dvou dnů na stavbě v Dolních Břežanech, kde byl kontrolován a následně zajištěn policejní hlídkou, přičemž tato pracovní činnost naplňovala znaky závislé práce. Současně však správní orgán prvního stupně a potažmo i žalovaná vycházeli z toho, že sám žalobce přiznal, že poté, co dne 25. 12. 2021 skončila platnost jeho pobytového oprávnění, v České republice pracoval „různě kolem Prahy“ (viz stranu 7 prvostupňového rozhodnutí a protokol o výslechu žalobce). Z výpovědi žalobce podané ve správním řízení je patrné, že se nejednalo toliko o epizodní výkon nelegální práce, ale že zde žalobce soustavně vykonával různé práce (srov. jeho sdělení: „Byl jsem po celou dobu zde v České republice, kde jsem i pracoval.“, „Tady jsem si našel ještě nějaké brigády, tak jsem tam chtěl dokončit svojí práci a v neděli jsem chtěl jet do Polska.“, „Pokud to půjde, tak bych v České republice ještě pracoval, pokud ale ne, tak odjedu do Polska.“ či „Potřebné prostředky si zajišťuji prací, přebytečné prostředky odesílám rodině do Uzbekistánu.“). Rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo založeno pouze na tom, že žalobce pracoval v České republice po dobu dvou dnů bez toho, aby disponoval pracovním povolením (jak žalobce naznačuje v žalobě), nýbrž i na tom, že zde dlouhodobě pracoval bez pracovního povolení a že zde po dobu jednoho roku a téměř čtyř měsíců pobýval bez platného povolení k pobytu.

18. Nedůvodná je také žalobní námitka, podle níž měla být jediným důkazem „usvědčujícím“ žalobce z výkonu nelegální práce jeho vlastní výpověď. Vedle výpovědi žalobce totiž správní orgány vyšly i z výsledků kontroly policejní hlídky na staveništi v Dolních Břežanech zaznamenaných v úředním záznamu ze dne 29. 3. 2023, z informací o žalobci vedených v cizineckém informačním systému či z centrální evidence úřadu práce. Tento důkazní materiál ve svém souhrnu svědčil o tom, že žalobce navzdory tomu, že nedisponoval jakýmkoli pracovním povolením, v České republice vykonával pracovní činnost. Z jakého důvodu se žalobce domnívá, že ostatní důkazní prostředky (vyjma jeho vlastní výpovědi) jsou „nedůkazního charakteru“, soudu není zřejmé. Z § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který je na tuto věc subsidiárně aplikovatelný, ostatně plyne, že k provedení důkazu lze v zásadě užít všech důkazních prostředků, které jsou ke zjištění stavu věci vhodné. V situaci, kdy o pravdivosti žalobcovy výpovědi nepanovaly žádné pochybnosti a kdy byla pravdivost výpovědi potvrzena i dalšími důkazními prostředky, nebylo zapotřebí, aby správní orgány opatřovaly k věci další důkazy nad rámec důkazů již získaných.
19. Soud žalobci nedává za pravdu ani v tom, že by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřené a v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Správní orgán prvního stupně se všemi těmito aspekty v prvostupňovém rozhodnutí řádně zabýval, přičemž výslovně bral v potaz i žalobcem zmiňované polehčující okolnosti, tj. že se žalobce nedopustil porušení jiných právních předpisů než těch, pro které byl řešen v řízení o správním vyhoštění, že s policií od počátku správního řízení spolupracoval a nevyhýbal se odpovědnosti za své protiprávní jednání. Právě proto mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce 2 let, kterážto byla žalovanou dále korigována a zmírněna na dobu 20 měsíců. V situaci, kdy žalobci mohlo být dle zákona uloženo správní vyhoštění až na dobu pěti let,

se přitom jedná o délku vyhoštění zcela přiměřenou okolnostem a pohybující se v dolní polovině zákonného rozpětí. Současně se jedná o sankci, jejíž uložení zákon v případech jako je tento předpokládá a umožňuje, pročež správní rozhodnutí ani nejsou nezákonná.

20. Žalobcova poslední výtku, v rámci níž namítá absenci „zjištění skutečného stavu věci stran práce a pobytu, resp. práv vyplývajících z postavení žalobce na území Polské republiky“, pak je natolik obecná a neurčitá, že neodpovídá formálním požadavkům, které jsou kladeny na žalobní body. K takto obecné argumentaci soud poznamenává, že správní orgány zjišťovaly, zda bylo žalobci uděleno povolení k pobytu a k zaměstnání na území Polské republiky, jakož i to, jaké postavení tam žalobce coby žadatel o udělení pobytového oprávnění měl. Z jakého důvodu žalobce považuje zjištění, jež správní orgány v tomto ohledu učinily a na nichž založily svá rozhodnutí, za odporující skutečnému stavu věci, soudu není zřejmé. V situaci, kdy žalobce svou žalobní argumentaci v tomto směru dále nerozvinul, není úkolem soudu, aby ji za něj domýšlel.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Vzhledem k tomu, že žalobní body nebyly důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaná, která naopak byla plně úspěšná, náhradu nákladů řízení nepožadovala a netvrdila, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Soud proto žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. srpna 2023

Mgr. Marcela Uhříčková, v. r.

samosoudkyně